

Everstein – opening nieuw clubhuis op 11 januari 2014

Eversteinvrienden!

Wat is het prachtig! Wat een werk is er verzet en wat is het mooi geworden! Het is een accommodatie waar Everstein mee voor de dag kan komen, complimenten en felicitaties aan bestuur, vrijwilligers, sponsors en iedereen die de club een warm hart toedraagt.

Dat ik gevraagd ben om namens de familie Van Arnhem een woordje te spreken, heeft een beetje wrange reden. Natuurlijk is er gepaste trots op het feit dat de naam van onze vader aan de accommodatie gehangen is. Tegelijkertijd weten we allemaal dat vader zeker niet de enige waardevolle vrijwilliger was voor de club. Een aantal van de clubiconen is hier aanwezig (ik begin er maar niet aan ze bij naam te noemen, want dan vergeet ik er zeker een paar), en een aantal is ons inmiddels ook ontvallen. Mag ik het zo zeggen dat vader, Ries van Arnhem, op het juiste moment is overleden om zijn naam aan dit prachtige sportcomplex te mogen geven? Natuurlijk zou hij gepast bescheiden zijn en zeggen dat het voor hem echt niet hoeft, maar ondertussen zou hij het ook een grote eer hebben gevonden. De liefde van mijn vader voor Everstein zat heel diep: na zijn overlijden zijn we dan ook met hem in zijn kist een rondje om het hoofdveld gaan rijden om er een wederzijds afscheid van te maken. Dat het voltallige bestuur en vele andere Eversteinvrienden daarbij aanwezig waren deed ons als familie erg goed.

Toen Arie van Vuren mij onlangs belde om onze praatjes voor de feestelijke opening op elkaar af te stemmen, stelde ik hem gerust: ik zei tegen hem dat ik besloten had er een persoonlijke herinnering aan voorbije jaren van Everstein van te maken. Daar gaat ie dan.

Het is ruim 50 jaar geleden dat ik met mijn vader op de fiets naar het veldje bij de Lek naast de stuw fietste. Een weilandje waar de koeien voor de wedstrijd vanaf gejaagd moesten worden. Oma Prijs die een loketje open deed voor thee, aanmaaklimonade en gevulde koeken. Als er toen al bier was, is mij dat niet opgevallen. Er waren ook geen douches of andere luxe voorzieningen, dus iedereen stapte na de wedstrijd bemodderd op fiets of brommer om thuis te wassen – klopt die herinnering?

Dat veranderde met de verhuizing naar een nieuw veld met kantine vlakbij de dorpskern van Everdingen, aan de binnenkant van de dijk. Geen weiland met koeien meer, maar een echt voetbalveld met een trainingsveld. Met vrijwilligers werd een clubgebouw gebouwd. Ik herinner me talrijke foto's van alle vorderingen in de bouw. Maar ook pannen met koffie, zakken met broodjes enzovoort. Alle vrije tijd ging in die bouwwerkzaamheden zitten. In die tijd sloot ook mijn moeder zich bij de Eversteinfamilie aan. Daarna ging ze de bar van de kantine bestieren, uiteraard met hulp van vele anderen.

Ik denk dat in die tijd het 'Everstein familie Van Arnhem-imperium' op zijn

hoogtepunt was: vader als voorzitter en verzorger, moeder achter de bar, oom Wim als leider van het derde elftal en klusjesman van de club, kinderen en schoonkinderen voetballend en de rest van de familie actief rond het veld en in de kantine. Na activiteiten op de club was het normaal dat er een groepje Eversteiners met ons mee naar huis ging om uitgebreid na te praten. Ons leven was Everstein kun je wel zeggen. Ik bewaar er de beste herinneringen aan.

Een levendige herinnering uit die jaren gaat over de draaiavonden waarvan ik me vooral herinner dat we onze charmes in de strijd moesten gooien om lootjes aan de man te brengen om geld voor de club te verdienen. Vooral de draaiavonden vlak voor de kerst – met levende kalkoenen en wat al niet – staan me nog voor de geest. Ook herinner ik me nog de trainers die in de loop der jaren bij Everstein actief waren; met name degenen die wat langer bleven raakten aan de club gebonden en wisten de weg naar ons huis vaak te vinden. Ik noem enkele namen: Willem Camu, Janos Saghy en Jan de Jager. Erg leuk waren ook de zogenaamde familiedagen, waar in die tijd mee begonnen werd. En het met de bus bezoeken van uitwedstrijden, waarbij de sfeer in de bus eigenlijk altijd opperbest was – in mijn herinnering. De vele feesten van Everstein waren altijd goede gelegenheden om met mijn vader te kunnen dansen. Hij kon walsen als de beste – Weens en Engels! – en hij was nooit de eerste die even moest stoppen met draaien....

Het leuke van een dag als vandaag is dat ik meteen het gevoel heb weer in de Everstein-familie thuis te zijn. Er zijn hier veel mensen die ons als kind gekend hebben, met wie we zijn opgegroeid. Met wie we lief en leed hebben gedeeld, vooral de liefde voor Everstein. Als je ouders zo actief zijn voor een vereniging heet het dat je dit met de paplepel ingegoten krijgt. Dat is bij ons allemaal gebeurd en inmiddels zijn er volgende generaties van de familie actief.

De afronding van mijn verhaal is nabij: er resten mij nog twee zaken. We willen een cadeau aanbieden. In overleg met het bestuur bieden wij Everstein namens de familie Van Arnhem graag een clubklok aan. Daarnaast zouden wij het leuk vinden om nu gezamenlijk het Eversteinlied – met tekst van mijn moeder – te zingen. We hebben gezorgd dat het lied steeds weer ingezet kan worden (onthulling) De beste zangeressen van de familie zullen nu het clublied inzetten. Ik vraag u van harte mee te zingen.....